

S'encenen els llums, en un lloc de parets fosques
—deu ser un teatre— i comences a parlar però no
se sent res, mous els llavis i el posat sense fer veu.
Si hi ha algun sord que sàpiga llegir veurà que dius

La falla tirarà per on vulgui...

és mut però ben clar, ben de cara al públic com
desafiant-los a desxifrar-ho.

Després fas el gest de picar un gran gong invisible,
i amb els llavis i l'actitud i en també silenci, però
molt fort, dibuixes la síl·laba

Booong...

Stop. T'ho penses. *Estossegues* (és el teu primer so). Després proves una vocal amb veu normal, sense cridar ni cantar, primer més curta

Aa...

i després d'una breu pausa més llarga

Aaaaa...

Tornes a estossegar més fluix que abans, amb la gola ja més aclarida i llavors, a part, de perfil, fluix, per tu mateixa, mussitat, que tot just s'arriba a sentir, remugues:

Una bona dosi de ciència ficció us faria falta, fillastres.

Un mínim estosseca més i comences o sembla que comences verament a dir el suposat monòleg encara que de fet no ho fas fins després del neutre eeeh; el perdó és la primera paraula que va pronunciada i dita al públic.

Eeeh, perdó, aquí, daixò, l'enric, l'autor,
m'ha demanat que li fes un monòleg per
entrar... bé... per posar un peu... o si-
gui... dos... en el teatre i així projectar la
paraula -m?-

m? ben projectat, fort i clar, subratllat, i ara tot
seguit remarcaràs la rima

i posar sobre la taula certes coses

amb una altra veu o amb ganyota et fas un eco
burlaire

... certes coses ...

però ignores la interrupció i continues

que us obliguin a ensenyar les cartes i
aleshores clac! matar la jugada, recollir,
aixecar-se i au, enllestim, que deia en
Guerau mentre sa mare el paria: anem
per una altra cosa que es fa tard i aques-
ta timba de padrins mal apadrinats
comença a fer pudor...

No, ara en sèrio...

Deixes de dirigir-te al respectable i de perfil o de tres quarts et dius a tu mateixa en un apart de ràbia retinguda:

Fuetades de ciència ficció us fan falta,
fillastres, i fortes!

Tornes a parlar al públic.

Doncs deia que després d'haver-me dirigit a les instàncies més altes,

to de 'sí, ja et daran':

sí, com ara la poesia, l'art...

però reprens el de 'no, ara en sèrio'

després d'haver-me dirigit a les instàncies més altes, sí, buscant alguna manera de buscar-me la vida... però va ser! inútil... Busca't la vida em van dir. Resumint. Em

van engegar: busca't la vida! Però què es pensa que estic fent, senyor meu! I en fi, després, vaig anar a veure en Joan —en Joan Merda— i em va dir «tu entra per la porta petita, obre bé els ulls, assabenta't de tot, i voràs com acabes sortint per la porta gran...»

La primera porta petita que vaig topar posava *Entrada d'artistes* i... fsiit! paca dins!

Pauseta.

No és pas... com se diu... xauxa. Per començar les grans potències estan en guerra totes amb si mateixes, vull dir elles entre elles totes contra

lleuger embolic

totes i cadascuna amb cadascuna i cadascuna amb si mateixa... les grans potències: l'amor, la veritat, la bèstia carnívora; els artistes... el cervell...

i repeteixes en xiu-xiu

...el cervell...

A tu mateixa ja no en xiu-xiu però sí fluix, al límit de l'audible:

Una esquizofrènia de bona qualitat m'ani-
ria bé, ara.

Assenyalant dissimulotís al públic i encara mig inaudible:

Els hi 'niria bé... Em sembla que en tinc
una que...

Endavant i clar, i fred:

El burro està malalt.

Pausa angoixosa, sobretot per al públic. Després t'ho penses, sembla que vagis a parlar però t'ho repenses i al final ho deixes córrer, recules, dones l'esquena i al capdavant et gires o mig gires el cap per dir amb els llavis, sense veu:

No irà enlloc la faula...

subratllant l'enlloc amb la mà plana, i tornes a mig
quedar d'esquena, mires amunt i amb forta i ronca
veu pregues. Pregues esforçadament dirigint-te on
no hi hagi ni públic ni res ni ningú, i mirant només
una mica amunt, no al sostre:

Ai, santa qui siguis, santa qui siguis,
sigues, sigues,
sigues i fes:

la teva, que com
més teva te la facis tu
millor m'anirà a mi,
com més teva te la facis
millor m'anirà a mi,
perquè sé que ets bona i que ningú!
té poder damunt teu.

Ja està dit tot.

I si hi parles, amb els déus, digue'ls-hi
que no estiguin tristos... que no tinguin
por, caz'm déu!

Ja no reses ans parles per tu:

La por no és que tingui més força que la
no por

i al públic:

—la que no és por com es diu, calma? Allò
del «tranquils, no tingueu por»? No. No és
la serenitat... puc estar sense por i gens
serena... és molt normal... No ho sé...

La valentia és antònima del covard, no del
poruc, es pot ser valent tot i amb la por
posada! Atreviment... Bèno, és igual...

Doncs això, que la por no és que tingui
més força que la no-tenir-por però fa més
soroll. Parlant del món humà; i també
fa més silenci, sobretot entre els conills.
La més serena que he vist últimament és
una gossa, una cusseta ja bastant iaia que
es diu Tictac. Molt bona tia, molt centrada.

En demostres la mida amb les mans —mig metre o
així— mentre afirmes apreciativament amb el cap,
i de seguit després et fots severa.

No pateixin, que la falla s'explicarà tota ella amb tota la seguretat del cas i fins al final. Bé: fins al seu final.

Al principi de la rondalla de la Reina de la Neu la rondalla parla del mirall del mal, un mirall diabòlic —o satànic— que fa que els paisatges més guapos semblin espínacs bullits, així mateix, i diu que la gent més bona s'hi torna horrible i s'aguanta de cap per vall i queda sense cos. O sigui, si et toca el mal, si t'empasses inadvertida entre l'amanida la flor del mal, et quedés sense cos, això segur. Una cosa és anar tocat pel bolet, una altra estar tocat de l'ala, i una molt diferent és que et toqui el mirall horripilador que et torna lleig, capgirat i sense cos.

El mirall del mal un dia es va trencar en milions de trossets que avui en dia es troben escampats pertot arreu, els més petits en alegre suspensió per l'atmosfera, hhi hhi hhi...

Té raó el rondallaire.